

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
ΛΟΘΗΝΑΙ 13 Φεβρουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΑΠΕΤΑΧΘΗ

Ο ανθυποπλοίαρχος κ. Παλαβουσιάνου και συνεστήθη στην Ύπουργικήν επιείκειαν. Θάποταχθῆ μετὰ τὸν κ. Γουδάς, ὅταν συγκροτηθῆ καὶ γι' αὐτὸν ἀνακριτικὸν συμβούλιον, ὡς βεβαιώσῃται, καὶ θά συσταθῆ καὶ αὐτὸς, ἢ δὲν θά συσταθῆ, στὴν Ύπουργικὴν επιείκειαν.

Κ' ἔτσι διαιωνίζεται τὸ περιήμιον Ναυτικὸν σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον διέτρεξε τόσα στάδια καὶ ἄλλαξε τόσας φάσεις καὶ ἀνυψώθη εἰς περὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ κοινωνικὴν ἀκρίβειαν σκάνδαλον.

Τὰ συγκρατητήριά μας τὰ εἰλικρινέστατα εἰς ἐκείνους ποὺ ἀγωνίζονται νὰ τὸ διαιωνίσουν. Δύο ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωθεωρητικοῦ δὲν τοῖς φθάνουν. Ἡ ἐξέγερσις τῆς κοινῆς, δὲν τοῖς συγκινεῖ. Ἡ διαμνηστεύσις ὁλοκλήρου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου δὲν τοῖς πείθει νὰ καθίσουν στ' αὐτὰς τὰς πειράς.

Ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν, ὡς αἱ ἀρχαῖαι Ἑστιάδες, ἀσβεστον τὸ πῦρ τῆς διχονοίας εἰς τοὺς κύκλους τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἀγωνίζονται νὰ ἐδραιώσουν τὴν πεποίθησιν τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς ἐσχημάτισεν ἡ κοινῆς μας, ὅτι τὰς πράξεις τῶν καὶ τῆς ἀποφάσεις τῶν δὲν τὰς ἐμπνέει ἡ αὐστηρὰ δικαιοσύνη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Ναυτι-

κὸν, ἡ ἀγνή ἀντίληψις τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἡ προσωπικὴ ἐμπάθεια καὶ μόνη αὐτή.

Μὰ τί φαντάζονται ἐπὶ τέλους οἱ κύριοι αὐτοί: Ὅτι τὸ Ναυτικὸν ἀνήκει εἰς πέντε δέκα κυρίους, καὶ ὅτι χάριν αὐτῶν καὶ μόνων, ὁ λαὸς δίνει τὸ αἷμα τῆς καρδιάς του καὶ οἱ ὁμογενεῖς ἀδελφίζουν τὰ ταμεῖά τους;

Ἄνάγκη πᾶσα νὰ ὑποχωρήσῃ κανονικῶς τὰ προσωπικὰ πάθη καὶ νὰ παραδοθῆ καὶ πάλιν τὸ Ναυτικὸν ἀγνὸν καὶ ἀμόλυντον ἀπὸ σκάνδαλα στοῦ Ἔθνους τὴν συνείδησιν.

ΠΡΟΠΟΝΗΣΙΣ

πολεμικῆ ἤτο ἡ προηγουμένη ἐπίθεσις τοῦ Καπετᾶν Ἀρχούδα κατὰ τῶν πέντε Βουλγάρων (5) οἱ ὁποῖοι ἐξυλοκόπησαν τὸν Ζήσιν Οὐζούνην.

Πέντε Βούλγαροι, λέγουν, ἐπῆγαν ὀπλισμένοι μετὰ ῥόπαλα στὸ σπίτι τοῦ Οὐζούνη καὶ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ἄλλ' εὐτυχῶς τοὺς ἐπῆρε χυμπαρί ὁ καπετᾶν Ἀρχούδας, τοὺς ἐπέτρεθη καὶ τοὺς ἔστρεψε εἰς ἐπὶ τοῦ σπυρτοῦ φυγῆν.

Ἄν ἐδῶ τᾶβαλε μετὰ πέντε, φαντασθῆτε τί ἔχει, ὅρῃ πράξῃ, νὰ γίνῃ τὴν ἀνοιξὶν στὴ Μακεδονίαν, ὅταν ὁ Καπετᾶνιος θᾶξῃ μαζί τους αἱ τὰ παληκάρια του!

ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ

ἀπλοῦν, ἐξαοικειώσῃ τὴν ὑποβολὴν τοῦ Στρατ. νομοσχεδίου ὁ κ. Θεοτόκης.

Ἐχόμεθα ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς νὰ εἶνε ἀκριβής, τὸ δὲ νομοσχέδιον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ὡς πυροτέχνημα ἀνετινάχθη ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς εἰχόμεθα καὶ ὡς πυροτέχνημα νὰ δοθῆ, ὅσον καὶ ἂν δυσχερασθῆ διὰ τὴν μὴ ἔλπιον οἰκίας τοῦ κ. Σηολένδου καὶ ὁ πολιτικὸς Πυλάδης τοῦ κ. Δεδίδη.

Ἐντυχῶς ὁ κ. Δυμπρίτης εἰς μίαν περικοπὴν τοῦ εἰσηγητηρίου λόγου τοῦ μᾶς ἐξωμολογήθη διατὶ ἐπιθυμεῖ τὴν κατάργησιν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως:

— «δὲν εἶνε δυνατὸν, εἶπε, νὰ διοικηθῆ διὰ τῆς Γεν. Διοικήσεως ὁ στρατὸς, διότι αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις τῆς χώρας εἶνε ὁ εἰς πούς, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ ἀσφάλεια τῆς χώρας, ὁ δὲ ἔτερος εἶνε αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις. Ἄλλ' ἐρωτήσατέ με πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γείνη, μελέτη, παρασκευῆ, ὅταν δὲν ἔχω καμμίαν δύναμιν νὰ πράξω τι ἐγὼ ὡς ἄτομον, ὡς ὕπουργος; Φιλὸς ὁ τίτλος τοῦ ὕπουργοῦ δὲν παρέχει τὴν δύναμιν νὰ ἀνενοηθῶ μετὰ τοῦ ὕπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν».

Ἄν πρόκειται μόνον περὶ αὐτοῦ, ἢ ὑπορεῖ ἀξίολογα ἢ Βουλὴ χωρὶς νὰ κατορθῆ τὴν Γεν. Διοικήσιν, νὰ παρᾶσχη τὴν δύναμιν εἰς τὸν κ. Δυμπρίτην νὰ ἀνενοηθῆ μετὰ τὸν κ. Καρπαπάνον, κ' ἔτσι δὲλα τελειοῦν κατ' εὐχὴν.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΜΑΣ

συνέλαβε χθὲς ἓνα Βούλγαρον λησπαντάρτην. Τί κρίμα εἰ ἀπογομνώσαντες τὸ χρυσοχορεῖον Κωνσταντᾶρα νὰ μὴν εἶνε Βούλγαροι! Θὰ εἶχαν ὄλοι συληθῆ ἤδη, ἀφοῦ ἡ Ἀστυνομία μας, ὡς ἀπεδείχθη, μόνον εἰς τὰ πατριωτικὰ ζητήματα ἐξαντλεῖ ἑλθὼν τὴν πανθομολογούμενην δραστηριότητά της!

Ο ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΣ

τῶν ἀκυρώσεων, ὁ πρῶτος, μὲς ἔλθεν ἀπὸ τὴν Ἀγγίναν, ἴσως διότι ἡ ἐκλογικὴ αὐτὴ περιφέρεια κείνη πλησιέστερα εἰς τὴν Βουλῆν.

Τηλεγραφοῦν λοιπὸν ἀπ' ἐκεῖ:

ΑΓΓΙΝΑ, 9 Φεβρουαρίου. Μαγκουροφόροι τοῦ ὑποψηφίου κ. Καναβαρούτου ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἐπέτρεψαν κατὰ τοῦ πατρὸς μου, ἐν ἐκτύπησιν ἀγγλιστῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐνωμοτύπου. Ἀναφερθέντες εἰς τὸν φρούραρχον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς μου ἐλάβομεν τὴν ἀπάντησιν: «κατακολληθήτε». Ὑψώσατε φωνὴν ἄλλως ἐπικεῖται ἀμετανοήτως διασαλευθείσης τῆς τάξεως.

Παναγιώτης Γιαννοῦλης
ἐρωστιαστὴς

Καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης θὰ τρέψῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ εὐχαρίστησιν, διότι ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ θὰ ἐπέσθῃ περὶ τῆς ἀσφαλοῦς ἐπιτυχίας τοῦ ὑποψηφίου του.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

ἤρατο μίαν περιφανῆ ρητορικὴν νίκην, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς.

Ἐπέτρεθη ἀγρίως κατὰ τῆς Γεν. Διοικήσεως τοῦ Στρατοῦ, τὴν ἐξευτέλισε, τὴν ἐκουρέλισε, κ' ἐν τούτοις— θὰ τὸ πιστεύετε;— εὐρέθησαν μερικοὶ, Βούλγαροι βεβαίως, στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐδίδασσαν νὰ ποῦν ὅταν ὁ Στρατηγὸς κατῆλθε νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος ἀπὸ τὸ βῆμα:

— Ὁ καυγᾶς γιὰ τὸν Ἐπιτελάρχην!

Τί νὰ ἐσῆμαινε ἀρὰ γε ἡ Συβιλικὴ αὐτὴ καὶ ἀντιπατριωτικὴ παρατήρησις;

μετὰ τὴν νεκρὰ τῆς διότι τὰ παιδιὰ ἐλάσσωσαν τὰ ντόμιν καὶ τελευταῖος ὁ σύζυγος, ὁ μεταγωγικὸς σὺλαμός, κρατῶν ὑπὸ μάλῃς πελώριον ἐλεξιβρόχιον, τὴν σκηρὴν δηλαδὴ τῆς οἰκογενείας... καὶ τοῦ μαρτυρίου του.

Καὶ οὕτω ἡ οἰκογένεια ἐδίδεκε πλησίστως πρὸς τὴν γυάλιν!

***

Ἡ οἰκογένεια ἐντὸς τῆς γυάλιν. Θυμολογῶν τὸ θέαμα, ἀλλὰ καὶ τρομερὸν. Ἡ γυάλιν κοστίζει ὑπὲρ τὰς δικαιοσύνας δραχμὰς, πᾶντα τὰ ὅποια δὲν ἔμπορῶσαν ν' ἀντιληφθῶν οἱ μικροὶ ντομνοφόροι, οἱ ὁποῖοι ἐδικαιότως ἐτίνασσαν χεῖρας καὶ πόδας ἐπὶ τῆς γυάλιν ὡς νὰ ἦσαν οἱ βλάστηχοι τοῦ μακαρίτου Γαλλῶνη.

— Παιδιά, προσέξτε! Καθίστε ἡσυχᾶ!... ὅλ' σπᾶστε τὸ γυάλιν!

— Δὲν σπᾶνε μπαμπᾶ! Εἶνε γονεῖς! Φωνάζει ὁ μεγαλύτερος. Καὶ πρὸς ἐπικύρωσιν τῶν λόγων του κατακράρει, δυνατῶν γροθιά ἐπὶ τῆς γυάλιν.

— Μὴ!... φωνάζει ὁ δυστυχὴς μπαμπᾶς καὶ πίπτει λιπόθυμος.

Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, εἶχαν ἀνοίξει καὶ αὐτὸν κατακράρει τοῦ ὄρανοῦ.

— Καὶ τώρα; ἐρωτᾷ ὁ σύζυγος.

— Καὶ τώρα; ἐπαναλαμβάνει ἡ ἑγὼ τῆς, δηλ. ἐγὼ.

— Πῶς θὰ πᾶμε στὸ σπίτι;

— Μὴ... βῆμα!

— Σιγὰ μὴ πᾶμε μετὰ μούνα! Πήγαινε νὰ πιάσῃς μὴ ἄμαξα καὶ ἔβρασε τ' ἀστεῖα!

— Ἀστεῖα; Ἄγ, τσέπη μου!

Ἡ ἄμαξα ἔλθε, ἡ οἰκογένεια ἐπεβίβασθη καὶ ἐγὼ βόηκα ἐπὶ τέλους τὴν ἡσυχίαν μου.

Μαζύρη ἡσυχία! Τὸ βράδυ ὅταν ἐγύρισκα στὸ σπίτι εἶδα μίαν ἄμαξιν ποῦ περιμένε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν.

— Ἐλα λοιπὸν ποῦ μᾶς ἔχεις τρεῖς ὄρες καὶ περιμένουμε μετὰ τὴν ἄμαξιν! μοῦ φωνάζει ἡ γυναῖκα μου. Κρούς ἰδρῶς μετὰ περιέλουσε.

— Μὲς στὴν ἄμαξιν;

— Ἄμ ποῦ ἤθελες νὰ περιμένουμε; στὸ δρόμο μετὰ τὴν βροχῆ;

— Καὶ γιατί, χριστιανῆ μου;

— Γιατ' ἔχεις ξεχάσει, ξεκουτήρη, νὰ μᾶς δώτῃς τὸ κλειδὸ τῆς ἐξώπορτας!

Τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν μου καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ πληρώσω ἀκριβῶστα.

— Τέσες ὄρες, μοῦ λέγει ὁ ἀμαξηλάτης, πρὸς τόσας δραχμὰς τὴν ὄραν καὶ μετὰ βροχῆ μάλιστα, κάνει νὰ μοῦ δώσῃ τόσα τ' ἀφανισκό!

Καὶ ἡ κυρία μου;

— Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὰ ντόμιν τῶν παιδιῶν ποῦ κατακλωποθήκαμε, ὅταν πηγαίναμε!

.... Ὁ δυστυχὴς ὅταν μοῦ διηγήθη τὰ χθεσινὰ βῆματά του, μοῦ ἐπρόσθεσε καὶ αὐτὸ.

— Τὸ μεσημέρι δὲν ἔφαγα γιατί ἡ κυρία δὲν εἶχε καιρὸν νὰ μαγειρεύσῃ, ἐπειδὴ ἔοραπτε τὰ ντόμιν. Τὸ βράδυ δὲν ἔφαγα γιατί εἶχα ξεχάσει τὸ κλειδὸ τῆς ἐξώπορτας καὶ ἡ οἰκογένεια ἔμεινε ἐν τῇ ἄμαξῃ! Κύριε οἶδε τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τί με περιμένει!

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἀπήντησα, ἀλλ' ἐδικαίωσα ἐνδομύως τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι εἰς κάθε ταρχὴν περνοῦν ἐν στόματι μαχητῶν τὰ γυναικόπαιδα.

(1900)

Δ. Ταγκοπούλος.

Τὴν Κυριακὴν: ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΣΤΟ ΒΙΖΑΒΙ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Πινακωτῶν 22 Α.

Εἰκόνας ἐξόχων καλλιτεχνῶν

Η ΜΟΝΗ ΚΡΙΣΙΣ

διὰ τὰ Πειραιώτικα Καρναβάλια τῆς παρελθούσης Κυριακῆς συνοψίζεται εἰς τὰς λέξεις τοῦ διαλόγου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον κάπου ἤκουσαμεν.

- Πῶς σοῦ ᾤοντο τὰ Πειραιώτικα Καρναβάλια ;
— Ἀνάστα, κι ὅμως ἦταν τόσο κοντὰ ἢ θάλασσα!..

ΤΟ ΛΑ'Ι'ΚΟΝ

πνεῦμα ἐθανυματούργησε καὶ πάλιν τὴν παρασμένην Κυριακὴν στὸν Πειραιᾶ.

— Πάρτε πόλεμο γιὰ τοὺς Βουλγάρους ! ἐφώναζαν οἱ μικροὶ πολυτὰι τοῦ χαρτοπολέμου.

Ἦμπορούσε νὰ δοθῆ, στὸ Θεό σας, ἄλλη καταλληλοτέρα κ' ἐξυπνωτέρα ἀπάντησις ἀπ' αὐτὴν στοὺς Μακεδονικοὺς τοῦ κ. Καζάτζη καὶ στὰς πατριωτικὰς ἐπιδείξεις τοῦ καπετάν-Ἀρκούδα ;

Ο ΒΑΛΔΕΚ ΡΟΥΣΣΩ

μᾶς ἔρχεται καὶ πάλιν ἐδῶ, κατὰ τὰς διαθεδικαίους τοῦ Ἑθνικοῦ Πρακτορείου.

Ἄξιον σημειώσεως εἶνε, ὅτι ὁ Γάλλος πολιτικὸς ἔρχεται ἐδῶ κατὰ τὴν ἰσορῆσιν τοῦ Πάσχα, ἵσως διὰ νὰ μελετήσῃ πῶς γλυτοῦμε οἱ Ῥωμηοί, ἀφοῦ ἐμελέτησεν ἤδη πῶς ψήφισαμεν.

Ἡ Ἀστυνομία μᾶς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ προπαρασκευάσῃ, χάριν τοῦ διαπρεποῦς ξένου μας, μίαν Πασχαλινὴν κηματοχυστὴν πρῶτης τάξεως, ἀνωτέραν πολὺ ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ κ. Στυραλιώδη.

Ο ΝΕΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

τῆς Ἀστυνομίας εἶνε φαιδρότερος τοῦ παλαιοῦ.

Καὶ πρῶτον :

Ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις τοῦ βουναύρου εἰς πάντα ἀστυφύλακα.

Ἐπιτρέπονται δὲ τὰ χαστούκια, συμφώνως πρὸς τὸ ὑπόδειγμα τὸ ὁποῖον ἐδωκεν ὁ ἴδιος ὁ κ. Διευθυντὴς κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Μαυροκορδάτου.

Δεύτερον :

Ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἀστυφύλακας νὰ εἶνε ἀξρότατοι, φιλόανθρωποι, εὐγενέστατοι πρὸς τοὺς πολίτας καὶ συγχρόνως . . . ἀπηλλαγμένοι πάσης οἰκειότητος πρὸς αὐτοὺς χωρὶς ἐν τούτοις διὰ τῆς ὑπόκληρονος στάσεώς των νὰ τοὺς ἐξερεθίζουν.

Τρίτον :

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἀστυφύλακας νὰ συζητοῦν μὲ τοὺς πολίτας εἴτε ἐν ὑπηρεσίᾳ εἴτε ἐκτὸς ὑπηρεσίας, πλὴν τῶν περιστάσεων, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλει.

Καὶ τέταρτον :

Κάτω τὰ γένηται . . . γιὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίζονται οἱ ἀστυφύλακες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των ! !

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἦρως τὸν καλὸν μου «Νουμᾶ»

Ἦροχθὲς βρέθηκα σὲ κάποιον γραφεῖο. Ὁ ὑπηρέτης ἀνοιξε τὴν πόρτα κα' ἔφερε 3 γράμματα πρὸς τοὺς 3 ὑφισταμένους, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον ὁ ἑνὸς ἔγραψε—παίρνει τὸ δικό του, τὸ διαβάζει καὶ τὸ πετᾷ μὲ μιὰ περιφρόνησι, ἔτσι ὡσάν νὰ πέταγε τὸ πολὺ-πολὺ κανένα τῆμο τοῦ Σαίξπηρ (Σὰς ἰκετεύω, μὴ γελᾶτε μετὰ τὸ παράδοξον αὐτό).

Ὁ περὶ αὐτὸ ὁ λόγος, φίλος μου—ἄλλοίμονα !—πολὺ φίλος μου, ὥστε νὰ μοῦ ἐπιτρέπη, κατὰ τὸν περιφρονεῖ αὐτὸς, νὰ τὸ παίρνω ἐγὼ—μοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάρω τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ διαβάσω.

Τὸ διάβασα· ἔλεγε : κ. Συνεργάτα,

Νομίζω ὅτι εἴθετε ὑποχρεωμένοι ἀπὸ τὴν ἐργασία, ἡ ὁποία χωλαίνει δυστυχῶς, νὰ μένετε στὸ γραφεῖο, ὅπως μένει καὶ ὁ διευθυντὴς σας.

Ἰμέτερος κτλ.

Τὸ διπλωσά· ὁ πολὺ φίλος μου λέει :—φουρισμένος μάλιστα : Κατσάδες ! Δὲ ντροπέμαστε ἀδελφέ ! Τί εἴμαστε τὴν παιδάκια νὰ μᾶς καταδικάζουν ! Χτυπάει τὸ κοουδούνι, μπαίνει ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶνε μέσα ὁ κ. Διευθυντὴς ;

— Ὁχι, ἔφυγε.

— Ὅταν ξανάλθῃ νὰ μοῦ τὸ πῆς—κλείσε τὴν πόρτα.—

— Μὰ γιατί, τολμῶ νὰ πῶ τοῦ φίλου μου· δὲν σὲ ὑποχρεώνει αὐτός... δὲν τοῦ λέει : «νὰ μένης μαζὶ μου γιὰ νὰ σὲ βλέπω, ἀλλὰ νὰ μένης γιὰ νὰ ἐργάζεσαι ὅπως ἐργάζομαι κα' ἐγὼ», νομίζω πῶς ἔχει δίκιο !

— Σὺπ' ἀδελφέ ! γιατί μᾶς πῆρε ; γιὰ τίποτε λούστρους ; θὰ τοῦ δεῖξω ἐγὼ ! ἂν τ' ἀρέσῃ... ἂν δὲν τ' ἀρέσῃ, ἄς μὲ πᾶψῃ ! πᾶμε.

Φύγαμε· στὸ δρόμο τοῦ ζήτησα ν' ἀνάψω σὺν ἀνάδα, εἶπα μέσα μου :—Ὅστε τὸ καθέλιον ἐδῶ τὸ παίρνουν γιὰ κατσάδα ! πάει καλά!.. Ὅστε μόνον οἱ λούστροι γεννιῶνται γιὰ τὴν ἐργασία ! Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ φτιάσῃ μερικὸς λούστρους γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς συνεργάτας ; ;

Ἡ ἱστορία μου ἐφινίρισε !

* *

«Τῆς μοῖρας πείσμα, ὦ ! πόσο πικρὸ ! νὰ γεννηθῶ ἐγὼ νὰ τὸ διορθώσω ! »

Ὁ πορτιέρης

ΔΙΑ ΤΟΝ κ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ

Φιλτάτε «Νουμᾶ»

Ἡ κ. τὰδε μετεμφοσιμένη εἰς Flamme. Ἡ κ. τὰδε εἰς Merveilleuse ἢ δ. δεῖνα εἰς Soubrette, ἢ δ. τὰδε εἰς incroyable. Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Περιγραφή ἀπὸ Ἀθηναϊκὸν χορὸν εἶνε αὐτή. Ποῦ εἶνε ὁ κ. Περικλῆς Γιαννοπούλου νὰ μᾶς φωνάξῃ ὅτι ὄχι μόνον νὰ ζήσουμε ἀλλ' οὕτε νὰ μετασκαρευθοῦμε καταρωσάμεν Ῥωμαῖα ;

Ἰδικός σου πάντοτε Mr. TSAROUCHIS

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Φιλ. Γιαν. Περγ. Σπέτιος. Δὲν ἔχεις δίκαιον, ἀδελφέ. Ἐννοῶ τῆς παραμορφώσεώς σου εἶνε ὁ φωτογράφος σου. Ὁ σχεδιαστὴς εἶνε ἄλλως συνήγορος. Καὶ ὁ ἐκδότης . . . Αὐτὸν πεῖ ἀρκετὸς τον ! — Ἀστὲρα Ἀλεξάνδρου. Βόλ ν. Σὰς ἐγράφωμεν ἰδιαιτέρως. — κ. Α. Παπ. Βόλον. Εὐχαριστοῦμεν. Μὲ τὴν σειρά τους κα' αὐτὰ. — Ἦνα ἐπιγραμμὰ ἀνάκτων περὶ τῆς μάσκας, κ. Ἀραιοκρέυτε, μᾶς ἐνόησες ἢ διατρίβῃ σας. Τὸ γὰρ γραμμὸν ὁ μακαρίτης Ραμπανάς κ' εἶνε αὐτὸ, τὸ ὁποῖον λέγει εἰς τὰς τρεῖς στίχους, ὅσα σεῖς λέγετε εἰς . . . ἀνδρα πυκνογραμμένης σελίδας :

Καὶ πέραν τῶν Ἀπέκρου, φορεῖτε προσωπίδα ! Φορεῖτε τὴν ! Φορεῖτε τὴν ! Ἄν δὲν ἐξυγιάζει, σάξει τῆς πένης τὴν τιμὴν, φρουρεῖ τὴν παλλακίδα, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐραυτεροῦν τὸ κίσχος ὀργιάζει.

κ. Τακ. Οἶκ Βόλον. Τὴ ποιητικὰ τὰς ἀρετὰς καλὰ, ἂν καὶ κῆπος ἀγένηται. Ἐὶ δημοσιεύσωμεν μερικὰ ἐξ αὐτῶν εἰς προσεχῆ φύλλα.—Συναδέλφους «Σάλπιγγα» Κύπρου. Εἰς Λεμεσσόν. «Ἀτλαντίδα» Ν. Ἰόρκου. Εὐχαριστοῦμεν θερμότερα δι' εὐμενεῖς κρίσεις σας.—Δὲν πρέπει νὰ παρενευθετὴ καθόλου, κ. Ἀντιποδὲ, διότι οἱ ἴδιοι Ἑλληνοδίκαι : παρουσιάζονται κάθε γόνου τῆς Ἀποκρηῆς Δὲν ἤξευρετε ὅτι ἀπαιτεῖται κάποιος εἰδικότης γιὰ νὰ κρίνῃ κἀνεὶς ἔττω καὶ μακαρίτης ; — Εἶνε ἀπρηχαιωμένη μέθοδος ἡ διὰ τοῦ «φιλοπᾶτριδος ὁμογενοῦς» ἀρρογραφία, κ. Κροτωνιάτα. Γράφει ἕνα ἄρθρον, τὸ δημοσιεύεις, ὡς προεργόμενον παρ' ἐνὸς «διαπρεποῦς ὁμογενοῦς» κάθεσαι κατόπιν καὶ τὸ σχολιάζεις εἰς πάντα δέκα φύλλα κατὰ σειράν καὶ περνεῖς ἐπὶ καλὰ κ' οἱ ἀναγνώτται σου καλλίτερα.—Κον Ν. Δημητριάδην εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Συναδρόμῃ διὰ Τροπ. Ἀθηνῶν, ἐλήθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἐκ τῆς πρώτης ἔβηκε ὁ θόρυβος τῶν εὐθύμων ναυτῶν, οἵτινες ἤρμυζον τὰ συσσιπείων, διὰ τὸ τραγὸν θαλασπινὸν πρόγευμα.

Ἦ σφιχτὰ τοῦ δούπου εἶχε σφιχτῆ.

«Ἀρραβὸν θρανίων καὶ τραπεζῶν» καὶ ἕκαστον τυταίσιον παρακλιμῆδον τὴν καθαίαναν καὶ τὰς γλάστρας τοῦ ἔρχετο εἰς τὴν τακτικὴν θέσιν νὰ εὐωχθῆ ἐν ἀνέσει.

Ἦ ἡ τακτικὴ αὐτῆ εὐτυχία τῶν κακοχημένων τεκνῶν τῆς θαλάσσης ! . .

Ὁ διπυρίτης εἶνε σκληρὸς ὡς ἡ πέτρα καὶ τὸ σαλάδο (ἀλαττὸν κρέας) δυσπεπτότερον τοῦ στυπίου, ἄλλὰ καὶ οἱ ἐδόντες τοῦ καύου εἶνε μυλόπετρα ἀκατάβλητοι καὶ ὁ στόμαχός του δὲν ἀνεῖ νὰ καταλύσῃ, ὡς παιγνίδιον μαγειρικὰ ἀριστουργήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἐπέφερον δυσπεψίσε

ἐπιμόρους καὶ μακροχρόνιους εἰς ἀεροδίκτους κατοίκους τῆς ξηρᾶς !

Ἦ ἐπιθυμία καὶ ἡ νεανικὴ ἀμεριμνησία κοστῶσιν τὴν λιτότητα τοῦ φαγητοῦ καὶ ὁ καύτης κατόπιν τοῦ κόπου μασσᾷ εὐσυνειδῶτως τὸ σαλλίδον καὶ τραχανίσει ὡς γλυκύσμα τὸν διπυρίτην, τὸν ὁποῖον θὰ περιεφρόνει ἐπαίτης μεγαλοπόλεμος

Ὁ Ὁρέστης ἤκουε τὸν θόρυβον τῶν ἐν θαλάσῃ αὐτῶν ἡδελφῶν του, ἔβλεπε τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσκέπτετο ἐν ποτὶ αἱ μεγαλήτερα : εὐτυχίαι τῆς γῆς ἡδύνατο νὰ τὸν κάμωσι νὰ ζῆσῃ ἄλλην ζωὴν παρ' αὐτὴν.

Ἦ θάλασσα ἦτο ἡ μεγάλῃ ἐρωμένη του, προύμνη, μήτηρ καὶ μηστὴρ· αὐτὴ εἶχε μαγεύτῃ πρῶτη τοὺς ὀφθαλμούς του, αὐτὴ εἶχε χύσῃ τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὸ πῶμα του, αὐτὴ εἶχε ψῆσῃ μετὰ τὴν ἄλμην τῆς τὸ πρόσωπόν του, καὶ εἰς αὐτὴν παρεδόθη, ὅτε κατὰ πρῶτην φορὰν ἐχάθη μετὰ κατανύξεως ἐντὸς τῆς βαλκυκίου μεταλλομάνας τῆς Ναυτικῆς σχολῆς.

Τέλος αὐτῆ ὑπῆρξε κατόπιν ἡ μεγάλῃ φίλη καὶ μηστὴρ, ἡ ὑπερτάτη βυυκαλίστρια τῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐναπιστεύετο εἰς τοὺς γαλανοὺς κόλπους τῆς.

Εἶχε μείνῃ ὥρας ὀλοκλήρους πλησίον τῆς ἀρηρημένος μετὰ τὸ βλέμμα πλανώμενον ἐπὶ τῶν ἐκτάσεων τῆς, καὶ τὸ γλυκὺ πάλλασμα τοῦ κύματος εἰς τοῦ θαλαμίσκου του τὸ πλευρὸν, εἶχε φωνῆν καὶ νόημα διὰ τὴν ψυχὴν του. Πόλλ' αἰεὶ ἐξηπλωμένος πρηνῆς ἐπὶ τοῦ περιτονίου μετὰ

βλέμμα βυυζόμενον ἐντὸς τῶν μεγάλων ὑποκύνων ὄγκων τῶν ὁποίων τὸ μυστηριώδες βῆθος βυυθηδὸν συνεχέστο καὶ ἐποικνοῦτο, ἔφηνε τὸ πνεῦμά του νὰ ταξιδεύῃ καὶ νὰ συγκαίνωνῃ μετ' αὐτῆς, νὰ μεταλλάξῃ τοὺς σεβαστικὰς καὶ τοὺς πόθους του, καὶ νὰ ζητῆ τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰ δυνάμεις του !

Ἦ πο δυνάτων ζῆρ νὰ ζῆσῃ ποτὲ ἄλλην ζωὴν ; Ν' ἀπῆσῃ τὴν θάλασσαν ! . .

Τὸν ὄρωσεν καὶ ἄλμυρὸν ἄρα τῶν ἀναλλοιώτων ὀριζόντων, τὴν ὁσμὴν τῆς πίστεως καὶ τοῦ βεβαρημένου ξύλου, τὸν θόρυβον τῶν ἀφελῶν καὶ ἀγαθῶν ἐκείνων τέκνων τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἤσθλινετο τὸν ἑαυτοῦ του τόσον φυσικὸν καὶ εὐδαίμονα . . .

Μία μορφή ἐν τούτοις, ὁπῆς παρήρχετο ἐνώπιον αὐτῆς τῆς εἰκόνας, τὴν ἠμαύρωσε καὶ τὴν συνεχίε.

Ἦ μορφή αὐτῆ τότε ἔλεγε :

Ἐγὼ εἶμαι τὸ πῶς καὶ τὰ μῦρα καὶ τὰ γρόμματα, εἶμι ἐπόθητες καὶ ἀνεκρεῖσθες, τὸ ἐκρ καὶ τὰ ἔνθη, ἢ μουσικὴ καὶ ἡ ἁρμονία, ἢ ἐκτασις καὶ ἡ λήθη ! Ὅτι ἀκόμη θὰ ἀνεκρεῖσθῃ καὶ θὰ ποθήτῃς διότι ἐγὼ εἶμαι ἡ ἐναέρως τοῦ ἰδεοῦδος ὄντως τὸ ὁποῖον μαντεύεις καὶ ἀναζητεῖς ἐπὶ τῆς.

—x—

Εἰς τὰ γαλανὰ μου βλέμματα ἔχω ὄλα τὰ μυστήρια, ὄλα τὰ κάλλη τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὄρωνων . . . καὶ εἰς αὐτὰ δὲν θὰ εὐρως ὀρίζεσταις, διότι ἐρίζων των εἶνε ἡ ψυχὴ μου ! (Ἀκολουθεῖ)